

I

Elsbeth

Urbana, Illinois, EUA
5 de març del 1912

Benvolguda senyora,

Espero que no ho consideri un atreviment, però li he volgut escriure per expressar-li la meva admiració pel seu llibre *Des d'un niu d'àligues*. Reconec que normalment no sóc lector de poesia. És més normal que tingui un exemplar atrotinat de *Huck Finn* o un llibre amb situacions de perill mortal i fugides. Però les seves poesies tenen alguna cosa que m'ha commogut més del que m'havia commogut res feia anys.

He estat a l'hospital i el seu llibret m'ha animat més que les infermeres. Sobretot, que la infermera amb un bigoti com el de l'oncle Phil. D'ella també puc dir que m'ha commogut més del que m'havia commogut ningú feia anys, però d'una manera menys estimulante. Normalment frisaria perquè els metges em deixessin marxar i així poder tornar a les meves bretolades. La setmana passada precisament vaig pintar de blau el cavall del degà, i tenia

la intenció de fer el mateix amb el seu terrier. En canvi, ara, amb el seu llibre a la mà, quedar-me aquí i que em vagin portant flams de taronja em satisfà plenament.

Gairebé tots els seus poemes tracten de superar els temors de la vida i escalar el següent cim. Com ja es deu imaginar, hi ha poques coses que em posin nerviós (fora de la meva infermera hirsuta i el seu insistent termòmetre). Però escriure una carta, sense més ni més, a una autora publicada com vostè, és el més agosarat que he fet a la vida.

Enviaré aquesta carta al seu editor a Londres i tocaré ferro perquè trobi la manera de fer-l'hi arribar. I si mai li puc pagar la seva inspiradora poesia, pintant-li un cavall, per exemple, només m'ho ha de dir.

Amb gran admiració,
David Graham

Illa de Skye
25 de març del 1912

Benvolgut senyor Graham,

Hauria d'haver vist quin enrenou que hi va haver a la nostra petita oficina de correus: tothom va venir a veure com llegia la meva primera carta d'un «fan», com en diuen vostès els americans. Pobres, em sembla que es pensaven que, fora de l'illa, ningú no havia llegit la meva poesia. No sé què els va emocionar més, que algú hagués llegit realment un dels meus llibres o que aquest algú fos americà. Són tots proscrits i vaquers, oi?

A mi també em sorprèn que els meus humils i petits mots hagin viatjat fins a Amèrica. *Des d'un niu d'àligues* és un dels meus llibres més recents, i no hauria dit mai que hagués tingut temps de volar a través de l'oceà. I tanma-

teix vostè l'ha comprat i no sap com m'alegro de saber que no sóc l'única que ha llegit aquest coi de llibre.

Amb agraïment,
Elspeth Dunn

Urbana, Illinois, EUA
10 d'abril del 1912

Benvolguda senyoreta Dunn,

No sé què em va atabalar més, si saber que *Des d'un niu d'àligues* era un dels seus «llibres més recents» o senzillament que m'arribés una resposta d'una poetessa de tanta anomenada. Segur que està ocupadíssima comptant la mètrica o recollint llistes de sinònims enlluernadors (sinònims brillants, espurnejants, resplendents). Jo en canvi em passo el dia atracant bancs amb la banda d'en James i els altres proscrits i vaquers.

El llibre me'l va enviar un amic que viu a Oxford. No m'ho podia creure, però no vaig trobar les seves obres enlloc als Estats Units. Ni tan sols després de regirar la biblioteca de la meva universitat de dalt a baix. Ara que sé que en té més d'amatents a les lleixes de les llibreries, hauré de recórrer al meu amic perquè me n'envii més.

Em va estranyar molt que em digués que la meva carta era la primera que rebia d'un «fan». Estava convençut que seria una més d'una pila, i per això em vaig escarrassar tant perquè fos fascinant i enginyosa. Potser els altres lectors no són tan descarats (o potser tan impulsius?) com jo.

Salutacions,
David Graham

PS. Es pot saber on para l'illa de Skye?

Illa de Skye
1 de maig del 1912

Senyor Graham,

No sap on és la meva preciosa illa? Quina vergonya! És com si jo digués que no havia sentit mai a parlar d'Urbana, a Illinois.

La meva illa és a la costa nord-oest d'Escòcia. És un indret feréstec, pagà i verd de tal bellesa que no em puc imaginar viure en un altre lloc. Li incloc una pintura de Peinchorran, que és on visc, amb la meva caseta protegida pels turons que envolten el llac. Ha de saber que, per poder-l'hi dibuixar, he hagut de fer la volta al llac caminant, trescar pel camí d'ovelles del turó de davant i trobar un caminó d'herba que no estigués tapat per les bardisses o els excrements d'ovella. Espero que faci el mateix quan m'envii una pintura d'Urbana, Illinois.

Què fa a Urbana? Ensenya? Estudia? La veritat és que no sé què fan els americans a la universitat.

Elsbeth Dunn

PS. Ara que hi penso, sóc la «senyora Dunn».

Urbana, Illinois, EUA
17 de juny del 1912

Estimada *senyora* Dunn (li prego que em perdoni la presumció!),

Dibuixa tan bé com escriu una poesia tan magnífica? La pintura que em va enviar és sublim. Hi ha res que no sàpiga fer?

Com que jo no sé dibuixar ni una caseta, li envio

unes quantes postals amb fotografies. Una és de l'auditori de la universitat; l'altra és la torre de l'edifici de la biblioteca. No està malament, oi? Probablement Illinois és el més diferent que es pot ser de l'illa de Skye. No hi ha una sola muntanya a la vista. Quan surto del campus, només hi ha blat de moro fins a l'infinit.

Suposo que faig el que fa qualsevol universitari americà: estudiar, menjar massa pastissos i turmentar el degà i el seu cavall. Estic a punt d'acabar els estudis de ciències naturals. El meu pare espera que entri a la facultat de medicina i que algun dia treballi amb ell a la consulta. Jo no estic tan segur del meu futur com sembla estar-ho ell. De moment, només intento acabar l'últim any d'universitat sense perdre l'enteniment!

David Graham

Illa de Skye

11 de juliol del 1912

Senyor Graham,

«Hi ha res que no sàpiga fer?», pregunta. Doncs, miri, no sé ballar. Ni tenyir pell. Ni fer tines ni disparar amb arpó. I no cuino especialment bé. No s'ho creurà, però l'altre dia se'm va fumar la sopa! Això sí, canto força bé, tinc punteria amb el rifle, toco la corneta (com tothom, oi?) i es pot dir que sóc una geòloga aficionada. I encara que no seria capaç de cuinar una cuixa de xai rostida pas-sable ni que em matessin, faig un púding de Nadal deliciós.

Perdoni'm la franquesa, però per què dedica tot el seu temps (i enteniment) a un camp d'estudi que no li estimula l'ànima? Si jo hagués pogut anar a la universi-

tat, hauria dedicat tots els moments a un tema que m'interessés.

M'agrada pensar que hauria dedicat el meu període universitari a llegir poesia, perquè no hi ha millor manera de passar el temps, però després de tant de temps de fer-me passar per «poetessa», a hores d'ara un professor podria ensenyar-me poca cosa.

No, per poc femení que sembli, hauria estudiat geologia. El meu germà gran, en Finlay, sempre surt a la mar i em porta pedres allisades per l'aigua. No puc evitar imaginar d'on deuen venir i com van arribar a les illes occidentals.

Apa, ja sap els meus desitjos secrets! A canvi m'haurà de donar el seu primogènit. Si no estudiés ciències naturals, què estudiaria? Què desitjaria fer amb la seva vida per sobre de tot?

Elsbeth

Urbana, Illinois, EUA
12 d'agost del 1912

Estimada Rumpelstiltskin,

Si m'ensenya a tocar la corneta, li ensenyo a ballar!

No crec que la geologia no sigui femenina. Com és que no va sortir mai de la seva illa per anar a la universitat? Si jo hagués viscut en un lloc geològicament més interessant que l'Illinois central, potser m'hauria plantejat aquesta disciplina. Sempre havia volgut estudiar literatura americana —Twain, Irving i tots aquests—, però el meu pare es va negar a pagar perquè em passés quatre anys «llegint històries».

Què desitjo fer per sobre de tot? És una pregunta fà-

cil, però no sé si estic disposat a reconèixer la resposta. Em temo que, al capdavant, haurà de quedar-se el meu primogènit.

David

Illa de Skye

1 de setembre del 1912

Senyor Graham,

Ara sí que m'ha picat la curiositat! Què és el que sempre havia volgut ser quan era un marrec? Capità de vaixell? Acròbata de circ? Viatjant de perfums? M'ho ha de dir, m'ho ha de dir, perquè si no em posaré a especular. Sóc poetessa, fet i fet, i visc amb gent que creu en fades i fantasmes. La meva imaginació és molt fètil.

Em pregunta per què no vaig anar a la universitat fora de l'illa, i li he de confessar una cosa. Em fa una mica de vergonya, francament.

Esperi, que respiro fondo.

No he sortit mai de Skye. En tota la meva vida. L'hi juro. El motiu és que... que em fan por les barques. No sé nedar i em fa por ficar-me a l'aigua per aprendre'n. M'imagino que deu estar a punt de caure de la cadira de tant riure. Una persona que viu en una illa i a qui li fa por l'aigua? Però així són les coses. Ni la il·lusió que em feia anar a la universitat em va poder convèncer de posar el peu en una barca. Ho vaig provar, sí. Sí que ho vaig provar! De fet, havia decidit presentar-me a un examen per a una beca. Fins i tot tenia la maleta feta. En Finlay i jo hi havíem d'anar junts. Però quan vaig veure el ferri... no ho sé, no el vaig trobar gens mariner. No em sembla normal que les barques flotin sobre l'aigua. Amb

tot el whisky que em van donar i no vaig aconseguir embarcar.

Ja està! Ara ja coneix dos secrets meus. Sap la meva absurda aspiració de ser geòloga i la meva por més ridícula encara de l'aigua i les embarcacions. Per força s'ha de sentir segur per confiar-me el seu secret. Pot confiar en mi, ni que només sigui perquè (fora de les ovelles) no sabia a qui explicar-l'hi.

Elsbeth

PS. Faci'm el favor de no dir-me més «senyora Dunn».